

I TU, QUÈ HI VEUS?

Assegut a la seva bella butaca marronosa, l'Alfred mira, com cada tarda, amb un aire somiador les muntanyes nevades que l'envolten i els avets gegants del seu jardí. Es queda mirant l'horitzó com si no hi hagués un demà, fins que la seva bella esposa li dóna un copet a l'espatlla esquerra i li diu que ja és l'hora del te de les cinc. Ell es gira, la besa al front i es beu un glopet d'aquell líquid calent que cada tarda l'omple d'escalfor. A l'Alfred li agradava aquella rutina. De fet, tampoc tenia pràcticament res més a fer per matar els dies que li quedaven. La seva dona, la Roseta, en canvi, creia que el temps s'havia de viure fins l'últim a moment i que, tot i la seva edat avançada de vuitanta anys, encara era més motiu per gaudir-la. De tant en tant, la Roseta sortia a donar un vol pel bosc, a impregnar-se d'aquella olor de bosc, neu i puresa. Aquell aire no manipulat i pur que es pot respirar a la muntanya. A ella li encantava viure allà, tot i que troba molt a faltar els seus néts.

La Roxanne n'estava farta de les muntanyes. Era jove, guapa i amb una ansietat de menjar-se el món mai vista. Per això amb dinou anys va marxar de casa i va anar a viure a la freda capital de Londres. La seva mare, la Roseta, l'advertia que tornaria al lloc màgic on va ser criada, però ella assegurava que tenia una vida molt confortable allà. Ara està casada amb un gran advocat que treballa sense parar per poder pagar els inacabables capritxos de la Roxanne. També tenen uns bessons, l'Eric i la Marlene, que de tant en tant els porten a les llunyanes muntanyes per veure els avis. Als bessons però, els encanta anar allà i estar amb els seus estimats avis. Amb els deu anys que tenen són curiosos i vius com dues llebres.

Avui l'Eric i la Marlene estaven molt contents perquè anaven a veure els avis. I l'Alfred també ho estava, perquè podia trencar la seva rutina diària de mirar incansablement pel gran finestral del menjador les altes muntanyes que l'envolten mentre es pren el te de les cinc.

En arribar no podien faltar els dos petons i les abraçades i el comentari de la Roxanne a la seva mare de: no els donis res amb sucre, que ja en mengen molt. Després de les

salutacions els bessons corren cap al menjador a veure en quina nova aventura poden endinsar-se avui. I en el moment en què l'Eric ha topat amb un gran baül i ha mirat a seva germana els dos ja han sabut quin entrellat tindrien avui.

La clau tampoc els ha costat gaire troba-la i l'han obert, els dos s'han mirat amb un somriure d'orella a orella. Es miren i treuen un vell dossier de matemàtiques i s'adonen que amb un adhesiu mig trencat hi ha el nom del seu avi. Ràpidament li van ensenyar a la seva àvia i ella en veure-la, es posa a riure. Però no era un riure burlesc, sinó un riure d'aquells d'amor. Després d'aquell inesperat riure per part dels bessons, l'àvia els ha dit que anessin amb l'avi i que li diguessin que els resolgués les operacions matemàtiques de la primera pàgina. Els bessons així ho han fet. L'Alfred, en canvi, quan ha vist el dossier de quan tenia quinze anys s'ha estranyat d'allò més. Però ell pels seus petits faria el que fos, i encara més si era per distreure's. Així que va agafar el bolígraf que guardava a la butxaca de la camisa de quadres i va fer els exercicis de la primera pàgina.

Feia molt de temps que no veia ni tocava aquell quadern que tantes històries havia viscut. Gràcies a ell havia pogut conèixer la seva actual parella, la Roseta. Es van conèixer quan l'Alfred va mudar-se amb la seva família al poblet costaner on vivia la Roseta i van coincidir el primer dia de classe de setembre. Els dos eren dos estranys però que tenien més coses en comú de les que es pensaven. Eren els estranys de la classe i l'objecte de burla de tothom. Ells no entenien per què, només sabien que els altres deien que "veien coses que no existien". Però l'Alfred i la Roseta s'entien. Ells veien la mateixa realitat, aquella realitat amagada rere de tres colors. On més burles rebien era a la classe de matemàtiques. Els professors estaven desesperats perquè veien que mai encertaven cap operació, i mira que el dossier era de colors perquè fos més atractiu i tinguessin més ganes de treballar! Els seus companys de classe s'enreien dels errors que cometien quan calculaven aquelles operacions al quadern. Però quan l'Alfred i la Roseta es corregien els exercicis mútuament sempre els sortia la mateixa operació. Ningú ho entenia, i ells menys, però els era igual. Es sentien estranys a la seva manera, i això és el que els va unir. El quadern de matemàtiques de colors que no sabien resoldre, o que sí que en sabien però a la seva manera.

Fins que va arribar un dia en què la professora de matemàtiques va agafar una baixa i va

venir una substituta. Una substituta d'aquelles que enlloc de renyar els alumnes perquè no treballen, es preocupen per ajudar-los. D'aquelles que una vegada les has tingut i marxen, desitges que tornin i que la professora torni a agafar la baixa. I aquella substituta va ser la que es va preocupar dels errors que cometien aquells dos nens que s'asseien al final de tot de la classe per evitar males mirades dels seus companys. Ella va veure que aquells dos nens no eren tan idiotes per a les matemàtiques com vulgarment els anomenava tothom, perquè quan les operacions les feien en veu alta les realitzaven totes perfectament bé. El problema venia quan les havien de fer en aquell quadern.

Així que un bon dia els va agafar i els va fer passar tota la tarda fent exercicis sense parar a la pissarra de l'escola. No ho podia entendre. Les feien totes perfectes. Després, els feia fer les mateixes en el quadernet d'activitats i totes les feien malament. Quan ja es feia fosc i la Roseta i l'Alfred es van cansar de fer els feixucs exercicis, li van dir a la substituta que ho deixés estar, que no tenien remei. Ells sempre serien els estranys de la classe.

I va ser aquell dia, quan la substituta s'estava acomiadant quan hi va caure. No era problema de la dificultat de les operacions, ni de la intel·ligència d'aquells pobres nois, sinó del seu cervell. Ells resolien correctament les operacions del seu dossier de matemàtiques de colors. Els resolien correctament tenint en compte que eren daltònics. Ningú els ho havia dit. Ningú no ho sabia. Tot i així ells suportaven les burles de tots els seus companys. La distorsió dels colors produïts pel cervell feia que ells veiessin uns números diferents que la resta, i per això resolien diferents les operacions.

I així és com aquests nens, ara no tant nens, van deixar de ser tan estranys i van començar a ser una mica més normals, però aquell quadern els va unir tant que fins ara el conserven i és aquest quadern que avui ha tornat a reviure l'Alfred quan, una vegada ha acabat de fer els exercicis i els ha tornat el dossier als seus dos néts, ells se l'han quedat mirant i amb una expressió sorpresa s'han posat a cridar per tot el menjador que totes les operacions estaven malament.